

1995-05-03, "ZORA", SRIJEDA, 3.SVIBNJA 1995

P.S. Tekst se odnosi na razdobje 1967.g.

Josip Jurčević

JEZIK ZA ZUBE!

Neprijateljska zavjera je otkrivena i onemo gućena. Snage branitelja zajednice i naro da uspješno su provele složenu akciju na ot krivanju neprijateljske operativno proved bene grupe. Diverzija je spriječena u posljednjem trenutku. Radilo se o satima. Svako kašnjenje ili nepreciznost snaga obrane u izvođenju akcije imalo bi katastrofalne posljedice po zajednicu i narod.

Diverzija je imala namjeru potpuno uništiti ovu fazu našeg razvoja, čime bi u pitanje došao i opstanak same Revolucije kao takve. Virus koji su diverzanti namjeravali pustiti među naš narod izazvao bi nekontrolirane razmjere. Imena zločinaca još uvijek se drže u tajnosti u interesu daljnje istrage.

Širi krug inspiratora još uvijek nije u potpunosti otkriven. Potpuno dovršenje zadatka naših snaga onemogućava duboka konspirativnost naših neprijatelja. Prema dojavama naših suradnika - osmatrača - neki od njih skrivaju se u najdubljem mraku pojedinih naših kulturnih institucija. Dodatnu zabu_ nu izaziva njihovo pojavljivanje na većem broju takvih mjesta.

No, opasnost, u ovom trenutku, više nema dramatične razmjere, jer su u obranu Revolucije uključene sve naše snage; na svim razinama. Tužilaštvo radi svoj posao, a Sabor- kao najveći zaštitnik »onoga što je najsvetije, što je izvojevano u našoj narodnooslobodilačkoj borbi, a to je bratstvo ijedinstvo« čega se ne možemo odreći, i za što su pale velike, milijunske žrtve« - na svojoj razini poduzima odlučne pripreme mjera koje će očistiti naše institucije od neprijatelja i na taj način zauvijek onemogućiti ponavljanje sličnih diverzija. Sam virus je iz porodice Deklaracija, a puni naziv mu 1e Deklaracija o hrvatskom jeziku.

STIPE MESIĆ, ZASTUPNIK U REPUBLIČKOM VIJEĆU

Tražimo da i tužilaštvo pokrene krivični postupak! Drugarice i drugovi zastupnici!

Vrijeme je već poodmaklo, ali mislim da moram nešto kazati u vezi s Deklaracijom, s bukom koja se digla u javnosti Deklaracijom.

Nije nas iznenadilo bacanje bombi na naša predstavništva u Americi i Kanadi, bacanje bombi na naše konzulate u Zapadnoj Njemačkoj, jer znamo tko baca te bombe, znamo tko stoji iza tih grupica koje još misle da mogu nauditi našem razvoju, da mogu nešto nauditi našoj socijalističkoj Jugoslaviji. Ali, iznenadila nas je Deklaracija koju, na određeni način, svrstavam u išti koš s nekolicinom bombaša prema čitavom našem nacionalnom tijelu. Deklaracija, po mojem mišljenju-nisam lingvist - nema nikakve veze s naukom već i zbog toga što nije pokušala nuačno rješavati stvari. Pošla je od javnog objavljivanja amandmana; a to je presedan.

Ako je to trebalo da bude amandman Saveznoj skupštini onda - to su već drugovi rekli prije mene - postoji za to redovan put. Međutim, toga se nitko nije držao: Normalno je da svi koji smo imalo razboriti shvaćamo o čemu se ovdje radi.

Kad sam pročitao Deklaraciju; sjeo sam i zamislio se. Nije mi dugo trebalo da svatim da je to politička diverzija uperena protiv socijalističkog razvoja neše zemlje, uperena protiv onoga što je najsvetije, što je izvojevano u našoj narodnooslobodilačkoj borbi, a to je bratstvo i jedinstvo, čega se mi ne moiemo odreći, i za što su pale velike, milijunske žrtve.

Ovi bombaši, s koje god strane dolazili, doći će sigurno pod udar ne samo našeg hrvatskog naroda, nego svih naroda naše socijalističke domovine. Bez obzira na koji način

se postavljaju obranaški potpisnici i sugovornici tih potpisnika, na koji način se oni branili, da su to potpisali u pijanom ili kakvom drugom stanju; ako od toga polazimo, moramo postaviti pitanje kako izgleda književno djelo koje je netko od njih napisao. Jer, ako netko stavlja svoj potpis u pijanom stanju, vjerojatno i piše u pijanom stanju.

... Mislim da je Deklaracija i utjecaj koji su njezini inspiratori željeli imati u javnosti doživjela apsolutni krah. Javnost je osudila sve činovnike u sastavljanju Deklaracije, pa se pridružujem onim zastupnicima koji traže da se objelodane imena potpisnika, da se ne samo društveno i politički osude stavovi i potpisnici Deklaracije nego da i tužilaštvo pokrene krivični postupak protiv odgovornih za to.

1995-05-03, »ZORA«, SRIJEDA, 3.SVIBNJA 1995

UDBA: ZLOČINAČKI STROJ

Piše: Anka Vujić

- *U razdoblju od 1946. do 1990. godine ubijeno je šezdeset i sedam hrvatskih emigranata diljem svijeta*
- *Zabilježena su dvadeset i tri neuspjela atentata, četiri uspjele i dvije neuspjele otmice, te četiri nestanka hrvatskih emigranata.*

Povijest jugokomunističkih tajnih službi seže do početaka postojanja Komunističke partije Jugoslavije, čiji su članovi i dužnosnici bili u organiziranoj suradnji s odgovarajućim službama SSSR-a.

Početak II svjetskog rata nametnuta je Josipu Brozu Titu potreba asnivanja vlastite tajne službe. Stoga je Tito 10. kolovoza 1941. godine izdao uputu partizanskim odredima glede pitanja sigurnosti. Upute su bile opće naravi, a njihova glavna prouka glasila je da »izdajice i provokatore treba smjesta likvidirati«. Tek 13. svibnja 1944. godine Tito donosi odluke koje su omogućavale profesionalniji rad partizanske sigurnosno-obavještajne službe. Osnovano je i Odeljenje za zaštitu naroda (OZNA) koja je pretežito obavljala poslove kontraobavještajne službe.

Sva pojedinačna i masovna ubojstva koncem II.svjetskog rata i nakon njegovog završetka, posebice vezano za događaje poznate pod nazivom Bleiburška tragedija i Križni put, dogadala su se pod pokroviteljstvom i u režiji OZNE. Tim zločinima OZNA je na velika vrata ušla u moćni krvnički klub komunističkih tajnih službi na čelu s NKVD-om.

U ožujku 1946. godine OZNA je, zbog sve većeg posla, razdvojena na civilnu i vojnu službu: Upravu državne bezbednosti (UDBA) i Kontraobavještajnu službu (KOS). KOS je 1955. godine preimenovan u Organ bezbednosti (OB), a UDBA 1966. godine, nakon tzv. Brijunskog plenuma, u Službu državne bezbednosti (SDB), odnosno Službu državne sigurnosti (SDS). OB je djelovao pri Saveznom sekretarijatu narodne odbrane (SSNO), a SDB pri Saveznom sekretarijatu unutrašnjih poslova (SSUP).

Pri Saveznom sekretarijatu inostranih poslova (SSIP) formirana je Uprava za istraživanje i dokumentaciju (UID), koja je kasnije preimenovana u Službu za istraživanje i dokumentaciju (SID). Radom tih službi koordiniralo se iz kabineta predsjedništva SFRJ. Organizacijska struktura OB bila je prilagodena ustroju JNA. Pri armijskim oblastima, garnizonima, pukovima itd., odnosno odgovarajućim jedinicama u mornarici i zrakoplovstvu, postojale su tzv. Kontraobavještajne grupe (KOG), dok je pri Teritorijalnoj odbrani (TO) djelovala tzv. Bezbednost teritorijalne odbrane. Postojala je i Vojnoobavještajna služba (VOS) koja je svoju aktivnost uglavnom razvijala preko vojnih misija i diplomatskih predstavništva SFRJ u inozemstvu.

SDB kao civilna kontraobavještajna služba sastojala se od nekoliko uprava (odjela).

Tri glavne uprave bavile su se:

- 1) unutrašnjim neprijateljem (nacionalizam, crkva itd.)
- 2) emigracijom (hrvatska, albanska itd.) i
- 3) stranim obavještajnim službama.

SDB je svoju organizacijsku mrežu razvijala preko Republičkih sekretarijata za unutrašnje poslove (RSUP), a ovi preko centara SDB-a i njihovih ispostava. Ustroj republičkih centrala i centara SDB-a odgovarao je strukturi savezne SDB.

SID je bila civilna obavještajna služba inkorporirana u strukture SSIP, te je operativno djelovala uglavnom preko diplomatskih predstavništava SFRJ u inozemstvu.

Nakon okončanja masovnih likvidacija hrvatskih vojnika i civila OZNA je dobila zadatak organiziranja progona, uhićenja pa i likvidacija onih Hrvata koji se nisu odrekli ideje hrvatske državne samostalnosti. Oni najsvjesniji i najhrabriji našli su se na vrhu oznine liste za odstrijel.

U ovom feljtonu bit će navedene i opisane likvidacije hrvatskih političkih emigranata. U razdoblju od 1946. do 1990. godine ubijeno je šezdeset i sedam hrvatskih emigranata diljem svijeta. Zabilježena su dvadeset i tri neuspjela atentata, četiri uspjele i dvije neuspjele otmice, te četiri nestanka netragom hrvatskih emigranata.

Tehnologija odlučivanja, organiziranja i izvođenja otmica i likvidacija hrvatskih emigranta može se razdijeliti u nekoliko razdoblja. Nekoliko godina neposredno nakon II svjetskog rata OZNA se nije previše trudila da prikrije svoja akcije. Sve je podređivala rezultatu. U razdoblju od 1950. do 1965. godine glavni cilj OZNI-nih »ofanzivnih akcija« bili su visoki ustaški dužnosnici, napr. dr. Ante Pavelić i dr. Branimir Jelić, te »otpadnici« iz vlastitih redova, npr. oficir JNA Zvonimir Kučar. Padom Aleksandra Rankovića i promjena koje suzbog toga nastale u represivnom sustavu u Jugoslaviji naglo se povećava broj otmica i likvidacija hrvatskih emigranata. U slijedećih pet godina, dakle do konca 1971. godine, ubijena su davadeset i tri hrvatska emigranta, petorica su slučajem priživjeli atentate, jedan je otet i dvojica su nestala. Na listu za odstrijel mogao je praktički doći svaki hrvatski emigrant koji nije krio svoje protu jugoslavensko usmjerenje. Crna serija se nastavila, naročito u razdoblju nekoliko godina prije i poslije smrti Josipa Broza Tita.

Trajala je do 1983. godine, odnosno ubojstva Stjepan Đurekovića, kada su neke strane države i njihove službe prestale blagonaklono promatrati udbinu zločinačku djelatnost.

Procjena opasnosti nekog emigranta, kojom se incirala zamisao o njegovoj otmici ili likvidaciji, najčešće je dolazila od nadležnog operativca SDB zaduženog za tzv. obradu dotičnog emigranta. Šef centra SDB, ako je prijedlog procijenio opravdanim, tražio bi suglasnost republičkog vodstva SDB i samog republičkog sekretara za unutrašnje poslove. On bi se prethodno savjetovao s vodstvom republičkog Saveza komunista i Savjeta za zaštitu ustavnog poretka, tepredsjedništvom Socijalističke republike. Zatim je prijedlog išao na konačnu verifikaciju u saveznu centralu SDB, koja je tražila suglasnost odsaveznog ministra unutrašnjih poslova, a ovaj od Josipa Broza Tita. Do njegove smrti nijedna otmica ili likvidacija nije se smjela izvesti bez njegovodobrenja. Nakon njegove smrti konačno odobrenje davalo se u tajništvu Saveznog saveta za zaštitu ustavnog poretka. Prijedlog otmice ili likvidacije nekog hrvatskog emigranta mogao je, naravno, doći i iz vrha republičke ili savezne centrale SDB, ali i iz nepolicijskih odnosno političkih struktura, ako bi se tamo zaključilo da je takva akcija neophodna.

U proceduru obavještajnog izvidanja, planiranja, organiziranja i izvođenja otmica i likvidacija hrvatskih emigranata bile su najčešće uključene sve tri glavne jugoslavenske tajne službe.

Ključnu ulogu igrale su, međutim, strukture pod kontrolom SSNO, koje su imale uvid u događanja preko svojih povjerenika u civilnim policijskim i državopolitičkim strukturama. Osim toga, većina sekretara i podsekretara SSUP i SSIP te tajnika Saveznogsaveta za zaštitu

ustavnog poretka bili su visoki vojni oficiri JNA, koji su na te funkcije dolazili direktno iz SSNO.

Otmice i ubojstva hrvatskih političkih emigranata nazivale su se u žargonu jugoslavenskih tajnih službi »ofanzivnim akcijama« ili »specijalnim zadacima». Financiranje tih akcija i, posebice honoriranje plaćenih ubojica uglavnom se ostvarilo iz "crnih fondova" i preko određenih poduzeća u kojima su SDB i OB imali povjerljive suradnike, uglavnom na rukovodećim položajima, kao napr. u beogradskom Genexu ili zagrebačkoj Astri.

*UBOJSTVA DR.IVANA PROTULIPCA

Ne iznenaduje što je prva žrtva jugoslavenskog državnog zločinačkog stroja u inozemstvu bio dr. Ivan Protulipac, osnivač Orlovske i Križarske katoličke organizacije za mladež u Kraljevini Jugoslaviji.

Dr. Ivan Protulipac rođen je 4. srpnja 1899. godine u Karlovcu (Hrnetić), gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. U Zagrebu je studirao pravo i bio promoviran učestvovavši na doktoratu prava. Kad je 16. prosinca 1923. godine osnovan hrvatski orlovski savez u Zagrebu, dr. Protulipac je sa 24. godine života izabran predsjednikom svih hrvatskih Orlova. Na tom položaju je ostao do zabrane orlovske organizacije koncem 1929. godine. Početkom 1930. godine suosniva Veliko Križarsko Bratstvo, te je od 1931. do 1938. godine njegov predsjednik. Zbog svojih humanističkih i hrvatskih rodoljubnih opredjeljenja više puta je zatvaran u Kraljevini Jugoslaviji i Nezavisnoj državi Hrvatskoj.

Dr. Ivan Protulipac ubijen je 31. siječnja 1946. godine u Trstu. Ime ubojice, koji je izvršio nalog neprijatelja hrvatskog naroda i Katoličke crkve, bilo je poznato odmah nakon ubojstva.

Prema dokumentima koje je talijanska policija pronašla kod ubojice, dotični se zvao Gino Benčić, tada star 21 godinu, rodom sa Sušaka. Njegova osobna karta nosila je datum izdavanja 17. siječnja 1945. godine. Ti podaci su objavljeni u talijanskim novinama koje su tih dana pisale o ubojstvu: »La Voce libera«, »Il Corriere di Trieste« i »Giornale Alleato«.

Talijanska policija je ispitala Benčića i predala ga engleskim vlastima koje su tada kontrolirale Trst i okolicu.

Nekako istodobno su jugoslavenske vlasti uhitile dvojicu engleskih časnika u pograničnoj zoni te su predložile zamjenu za Benčića.

Engleska komanda je odmah na to pristala i tako se Benčić brzo vratio svojim naredbodavcima.

O. Božidar Nagy, jedan od obnovitelja Velikog križarskog bratstva u Hrvatskoj, zapisao je o dr. Protulipcu:

»Dr. Protulipac bio je već došao do Rima i bio je na sigurnom. Ondje je bio proveo dva mjeseca. Međutim, čuvši kako mnogi naši ljudi bježe vratio se natrag u Trst da pomaže našim ljudima. Imao je namjeru osnovati i jedno transportno poduzeće od čije bi dobiti pomagao našim ljudima. I stoga se slobodno može reći da je poginuo stvarno kao mučenik ljubavi prema svome narodu«

Dana 26. lipnja 1994. godine posmrtni ostaci dr. Ivana Protulipca preneseni su u Domovinu i sahranjeni u obiteljskoj dr. Ivana Merza na Mirogoju.

Ove godine, 31. siječnja, pomoćni biskup zagrebački msgr. Juraj Jezerinac, služio je u crkvi sv. Jeronima u Zagrebu misu zadušnicu u spomen na 49. obljetnicu smrti dr. Protulipca. Tom prilikom je, među ostalim, rekao:

»Dr. Protulipac je živio u vremenu velikih ideoloških previranja kada su se mnoge kršćanske vrijednosti proglašavale zlima, a zle dobrima.

Njegovo geslo je bilo da bez moralne i kršćanske mladeži nema prave budućnosti čega smo svjesni i mi danas«.

- U sljedećem nastavku: Atentati na visoke dužnosnike NDH D. Jileka, A. Pavelića...

POPIS UDBINIH ŽRTAVA U HRVATSKOJ EMIGRACIJI

UBIJENI

1.) Dr. Ivan Protulipac	1946. godine u Italiji
2.) Ilija Abramović	1948. godine u Austriji
3.) Dinka Domančinović	1960. godine u Argentini
4.) Mate Miličević	1966. godine u Kanadi
5.) Marijan Šimundić	1967. godine u SR Njemačkoj
6.) Jozo Jelić	1967. godine u SR Njemačkoj
7.) Mile Jelić	1967. godine u SR Njemačkoj
8.) Petar Tominac	1967. godine u SR Njemačkoj
9.) Vlado Murat	1967. godine u SR Njemačkoj
10.) Anđelko Pernar	1967. godine u SR Njemačkoj
11.) Hrvoje Ursa	1968. godine u SR Njemačkoj
12.) Đuro Kokić	1968. godine u SR Njemačkoj
13.) Mile Rukavina	1968. godine u SR Njemačkoj
14.) Krešimir Tolj	1968. godine u SR Njemačkoj
15.) Vid Maričić	1968. godine u SR Njemačkoj
16.) Ante Znaor	1968. godine u Italiji
17.) Josip Krtalić	1968. godine u Italiji
18.) Nedjeljko Mrkonjić	1968. godine u Francuskoj
19.) Pere Čović	1968. godine u Australiji
20.) Mirko Čurić	1969. godine u SR Njemačkoj
21.) Nahid Kulenović	1969. godine u SR Njemačkoj
22.) Vjekoslav Luburić	1969. godine u Španjolskoj
23.) Mijo Lijić	1970. godine u Švedskoj
24.) Mirko Šimić	1971. godine u SR Njemačkoj
25.) Ivo Bogdan	1971. godine u Argentini
26.) Maksim Krstulović	1971. godine u Engleskoj
27.) Drago Mihalić	1972. godine u SR Njemačkoj
28.) Josip Senić	1972. godine u SR Njemačkoj
29.) Dr. Branko Jelić	1972. godine u SR Njemačkoj
30.) Stjepan Ševo	1972. godine u Italiji
31.) Tatjana Ševo	1972. godine u Italiji
32.) Rosemarie Bahrić	1972. godine u Italiji
33.) Josip Buljan-Mikulić	1973. godine u SR Njemačkoj
34.) Mate Jozak	1974. godine u SR Njemačkoj
35.) Ilija Vučić	1975. godine u SR Njemačkoj
36.) Ivica Milošević	1975. godine u SR Njemačkoj
37.) Nikola Martinović	1975. godine u Austriji
38.) Matko Bradarić	1975. godine u Belgiji
39.) Vinko Eljuga	1975. godine u Danskoj
40.) Stipe Mikulić	1975. godine u Švedskoj
41.) Nikola Penava	1975. godine u SR Njemačkoj
42.) Ivan Tuksor	1976. godine u Francuskoj
43.) Ivan Vučić	1977. godine u SR Njemačkoj

44.)	Jozo Oreč	1977. godine u JAR
45.)	Bruno Bušić	1978. godine u Francuskoj
46.)	Križan Brkić	1978. godine u SAD
47.)	Marijan Rudela	1979. godine u SAD
48.)	Zvonko Štimac	1979. godine u SAD
49.)	Goran Šećer	1979. godine u Kanadi
50.)	Cvitko Cicvarić	1979. godine u Kanadi
51.)	Nikola Miličević	1980. godine u SR Njemačkoj
52.)	Mirko Desker	1980. godine u SR Njemačkoj
53.)	Ante Kostić	1981. godine u SR Njemačkoj
54.)	Mate Kolić	1981. godine u Francuskoj
55.)	Petar Bilandžić	1981. godine u SR Njemačkoj
56.)	Ivan Jurišić	1981. godine u SR Njemačkoj
57.)	Mladen Jurišić	1981. godine u SR Njemačkoj
58.)	Stanko Nižić	1981. godine u Švicarskoj
59.)	Ivo Furlić	1981. godine u SR Njemačkoj
60.)	Đuro Zagajski	1983. godine u SR Njemačkoj
61.)	Franjo Mikulić	1983. godine u SR Njemačkoj
62.)	Milan Župan	1983. godine u SR Njemačkoj
63.)	Stjepan Đureković	1983. godine u SR Njemačkoj
64.)	Slavko Logarić	1984. godine u SR Njemačkoj
65.)	Franjo Mašić	1986. godine u SAD
66.)	Damir Đureković	1987. godine u Kanadi
67.)	Ante Đapić	1989. godine u SR Njemačkoj.

NEUSPJELA UBOJSTVA

1.)	Mate Frković	1948. godine u Austriji
2.)	Dr. Ante Pavelić	1957. godine u Argentini
3.)	Dr. Branko Jelić	1957. godine u SR Njemačkoj,
4.)	Obitelj Deželić	1965. godine u SR Njemačkoj
5.)	Ante Vukić	1968. godine u SR Njemačkoj
6.)	Mirko Grabovac	1969. godine u SR Njemačkoj
7.)	Dr. Branko Jelić	1970. godine u SR Njemačkoj
8.)	Vlado Damjanović	1970. godine u SR Njemačkoj
9.)	Dr. Branko Jelić	1971. godine u SR Njemačkoj
10.)	Gojko Bošnjak	1972. godine u SR Njemačkoj
11.)	Nikola Vidović	1972. godine u Francuskoj
12.)	Dane Šarac	1973. godine u SR Njemačkoj
13.)	Gojko Bošnjak	1973. godine u SR Njemačkoj
14.)	Dane Šarac	1974. godine u Francuskoj
15.)	Stipe Bilandžić	1975. godine u SR Njemačkoj
16.)	Stipe Bilandžić	1977. godine u SR Njemačkoj
17.)	Franjo Goreta	1980. godine u SR Njemačkoj
18.)	Luka Kraljević	1982. godine u SR Njemačkoj
19.)	Luka Kraljević	1983. godine u SR Njemačkoj
20.)	Danica Glavaš	1986. godine u SAD
21.)	Ants Tokić	1988. godine u Australiji
22.)	Tomislav Naletelić	1988. godine u SR Njemačkoj
23.)	Nikola Štedul	1988. godine u Škotskoj

OTMICE

1.) Drago Jelik	1949. godine iz Italije
2.) Krunoslav Draganović	1967. godine iz Italije
3.) Vjenceslav Čížek	1977. godine iz Italije
4.) Ivica Novaković	1987. godine iz SR Njemačke

NEUSPJELE OTMICE

1.) Dr. Branko Jelić	1950. godine iz SR Njemačke
2.) Franjo Mikulić	1979. godine iz Francuske

NESTALI

1.) Zlatko Milković	1949. godine u Francuskoj
2.) Zvonimir Kučar	1963. godine u Francuskoj
3.) Geza Pašti	1965. godine u Francuskoj
4.) Stjepan Crnogorac	1972. godine u Austriji

POPIS UDBINIH ŽRTAVA U HRVATSKOJ EMIGRACIJI			
UBIJENI			
1) Dr. Ivan Protulipac	1946. godine u Italiji	37) Nikola Martinović	1975. godine u Austriji
2) Ilija Abramović	1948. godine u Austriji	38) Matko Bradarić	1975. godine u Belgiji
3) Dinka Domančinović	1960. godine u Argentini	39) Vinko Eljuga	1975. godine u Danskoj
4) Mate Miličević	1966. godine u Kanadi	40) Stipe Mikulić	1975. godine u Švedskoj
5) Marijan Šimundić	1967. godine u SR Njemačkoj	41) Nikola Penava	1975. godine u SR Njemačkoj
6) Jozo Jelić	1967. godine u SR Njemačkoj	42) Ivan Tuksor	1976. godine u Francuskoj
7) Mile Jelić	1967. godine u SR Njemačkoj	43) Ivan Vučić	1977. godine u SR Njemačkoj
8) Petar Tominac	1967. godine u SR Njemačkoj	44) Jozo Oreč	1977. godine u JAR
9) Vlado Murat	1967. godine u SR Njemačkoj	45) Bruno Bušić	1978. godine u Francuskoj
10) Andelko Pernar	1967. godine u SR Njemačkoj	46) Križan Brkić	1978. godine u SAD
11) Hrvoje Ursa	1968. godine u SR Njemačkoj	47) Marijan Rudela	1979. godine u SAD
12) Đuro Kokić	1968. godine u SR Njemačkoj	48) Zvonko Štimac	1979. godine u SAD
13) Mile Rukavina	1968. godine u SR Njemačkoj	49) Goran Šećer	1979. godine u Kanadi
14) Krešimir Tolj	1968. godine u SR Njemačkoj	50) Cvitko Cicvarić	1979. godine u Kanadi
15) Vid Maričić	1968. godine u SR Njemačkoj	51) Nikola Miličević	1980. godine u SR Njemačkoj
16) Ante Znaor	1968. godine u Italiji	52) Mirko Desker	1980. godine u SR Njemačkoj
17) Josip Krtalić	1968. godine u Italiji	53) Ante Kostić	1981. godine u SR Njemačkoj
18) Nedjeljko Mrkonjić	1968. godine u Francuskoj	54) Mate Kolić	1981. godine u Francuskoj
19) Pere Čović	1968. godine u Australiji	55) Petar Bilandžić	1981. godine u SR Njemačkoj
20) Mirko Čurić	1969. godine u SR Njemačkoj	56) Ivan Jurišić	1981. godine u SR Njemačkoj
21) Nahid Kulenović	1969. godine u SR Njemačkoj	57) Mladen Jurišić	1981. godine u SR Njemačkoj
22) Vjekoslav Luburić	1969. godine u Španjolskoj	58) Stanko Nižić	1981. godine u Švicarskoj
23) Mijo Lijić	1970. godine u Švedskoj	59) Ivo Furić	1981. godine u SR Njemačkoj
24) Mirko Šimić	1971. godine u SR Njemačkoj	60) Đuro Zagajski	1983. godine u SR Njemačkoj
25) Ivo Bogdan	1971. godine u Argentini	61) Franjo Mikulić	1983. godine u SR Njemačkoj
26) Maksim Krstulović	1971. godine u Engleskoj	62) Milan Župan	1983. godine u SR Njemačkoj
27) Drago Mihalić	1972. godine u SR Njemačkoj	63) Stjepan Đureković	1983. godine u SR Njemačkoj
28) Josip Senić	1972. godine u SR Njemačkoj	64) Slavko Logarić	1984. godine u SR Njemačkoj
29) Dr. Branko Jelić	1972. godine u SR Njemačkoj	65) Franjo Mašić	1986. godine u SAD
30) Stjepan Ševo	1972. godine u Italiji	66) Damir Đureković	1987. godine u Kanadi
31) Tatjana Ševo	1972. godine u Italiji	67) Ante Dapić	1989. godine u SR Njemačkoj
32) Rosemarie Bahrić	1972. godine u Italiji		
33) Josip Buljan-Mikulić	1973. godine u SR Njemačkoj		
34) Mate Jozak	1974. godine u SR Njemačkoj		
35) Ilija Vučić	1975. godine u SR Njemačkoj		
36) Ivica Miošević	1975. godine u SR Njemačkoj		

NEUSPJELE UBOJSTVA	
1) Mate Frković	1948. godine u Austriji
2) Dr. Ante Pavelić	1957. godine u Argentini
3) Dr. Branko Jelić	1957. godine u SR Njemačkoj
4) Obitelj Deželić	1965. godine u SR Njemačkoj

OTMICE	
1) Drago Jelik	1949. godine iz Italije
2) Krunoslav Draganović	1967. godine iz Italije
3) Vjenceslav Čížek	1977. godine iz Italije
4) Ivica Novaković	1987. godine iz SR Njemačke

NEUSPJELE OTMICE	
1) Dr. Branko Jelić	1950. godine iz SR Njemačke
2) Franjo Mikulić	1979. godine iz Francuske

NESTALI	
1) Zlatko Milković	1949. godine u Francuskoj
2) Zvonimir Kučar	1963. godine u Francuskoj
3) Geza Pašti	1965. godine u Francuskoj
4) Stjepan Crnogorac	1972. godine u Austriji